

GROTESKA

ZAUVEK

Đorđu Karadžiću (1981 - 2007)

Veče kad padne i ja nazdravim tebi,
Pomislím gde ću sutra ja biti.
Da li ću odgovore naći u sebi,
Ili ću lice pred ogledalom kriti?

Da širiš krila mogao nisi
Od svih tih ljudi pored sebe,
I dok si tražio svoje visine,
Na kraju si izgubio sebe.

"Ljudi su prestali da budu deca,
A starost nije kriva za to."
Pitao si me "O, zašto?" ,
Ali si znao odgovor.

Nisi birao svoj početak,
Ali si znao svoj kraj.
Ja ću da pamtim samo jedno -
Tvoj osmeh zauvek.

Ako i ostarim,
Ostaće mi uspomene.
Neću te zaboraviti
Ni kad muzika prestane.

ZLODUH

Puno toga u glavi, a malo u rukama.
Puno je u srcu, a malo u rečima.
I kad govoriš sve ti se čini
Da sve više si sama u tišini.

U prazan prostor useli ptice i zveri,
Biljku što miriše duh da veseli.
Plod posejan u paklu u tebi niče -
Gorak ima ukus heroína.

*"Da nije anđeo što strah tvoj kroti.
Čudovište bi bio u svojoj lepoti." **

Noć kad padne i kada stvori
Želju u tebi da krivotvoriš,
Zlojutro će da gleda lepota
U zagrljaju mizantropa!

**Branko Miljković*

KRIVOTVORENJE

I

Ideš pored mene i pratiš pogled moj.
Gledam u nebo, vidim drugi svet.
Kažem "Nemoj sada da pokažeš strah,
Jer ja želim s tobom da idem kroz mrak."

Držim te za ruku da osetiš moj bol.
Ne osećam noge, po čemu hodamo.
Na nebu polje zvezda, vidim njihov cvet.
Miris njihov vodi me u drugi svet.

Godinama briga, godinama snovi.
Imam ključ od vrata, polako ih otvori.
Unutra prazan prostor, čeka da stvorim
I sve što poželim da krivotvorim.

II

Osećam da padam, da gubim svoj let.
Nestaje iz vena osećaj lep.
Vraćam se kući i vučem mrtav bol,
Mračan sam kao Edgar Alan Po.

Noćas kad legnem umoran od svega,
Stavi me na krevet i na miru ostavi,
I čuvaj našu decu, naš dragi dom -
Možda je noćas u opasnosti on.

Kada misliš da treba, prozore otvori,
Unutra pusti sunce nek se ono s mrakom bori.
Probudi me za dan, reci da je sve
Ispod neba obojeno u lepše boje.

DAN VIŠE

Izađi sunce iz zaborava,
Noć nema snage da se brani,
Al' nemoj nebu da kažeš hvala,
Jer lažima vreme hrani.

Ovo malo snage što imam,
Neću da čuvam za starost.
Želim da menjam mirnu savest
Za divnu radost.

Naša kuća pored puta -
Unutra deca zabrinuta.
Ti ih hraniš nekom pričom
O boljem sutra.

Izađi sunce iz zaborava,
Noć nema snage da se brani,
Al' nemoj nebu da kažeš hvala,
Jer lažima vreme hrani.

NIMFETAMIN

O bogovima malo zna.
Oni o njoj znaju sve.
Visoko bi nebo menjali za dodire.
Menjali bi zapovesti za plod što nudi.
Iz njenih ruku jesti, onda i da im sudi.
Njene grudi - divne zveri i pogled što bludi
Da otvori dveri, Zlatnu Zoru da budi.
Tamo gde sam našao je, izgubih sebe
I sada tražim u krvi
Da osetim nimfetamin.

ZLODUH II

Nevinost njena je izgubljena.
Uplašeno pred njim stoji,
A on kaže da su laži
Ono čega treba da se boji.

Opijena ranu sad liže.
Ukus krvi, ukus te moći,
Želi da mu priđe bliže
I da umre ove noći.

Zloduh je ušao u njeno telo,
Otrovao vene, pomračio um.
Oblaci tamni nad glavom su njenom,
Sunce jarko zaklanjaju.

Noć kada krene i kada stvori
Želju u njoj da krivotvori,
Zlojutro će da gleda lepota
U zagrljaju mizantropa.

JUTRO POSLEDNJEG DANA

Jutro poslednjeg dana,
Sunce još uvek sija.
Žetva u poljima podnebesja.

Jutro je, budi se, jutro poslednje,
Ustani i pogledaj - sve nestaje!
Hiljade godina za samo jedan tren.
Sećanje na tebe gde da sakrijem?

Jutro poslednjeg dana,
Sunce još uvek sija.
Žetva u poljima podnebesja.

*"Pepeo ne znači da me više nema,
to samo moj plamen spava." **
Sećanje na tebe krijem od zaborava.

*Branko Miljković

NA UMORU

Kad se prema nebu kreće,
Raju stvorenom od umora,
Moja duša tamo neće -
Na drugu stranu bi volela.

Sad u glavi misli teku,
Pratile bi ovu reku,
Al' ne znaju misli moje
Da je reka mutne boje.

Kad se prema nebu kreće,
Raju stvorenom od umora,
Moja duša tamo neće -
Na drugu stranu bi volela.

